

Papp-Für János
LASSÚ VASÁRNAP

vasárnap van esik az eső az egész olyan mint nagymamám dagasztott kalácsának tésztája. egészen estig nyúlik a reggel átcsúszok egy köztes napszakon a puha sötétségbe. szám üregében a szó imát koptat fényes sima kavicsra majd partra mossa. a kerítéslécek árnyai akár a rácsok ahogy halad a Nap régi képkockás film pereg a dús fűszálak közé. megretten a feketerigó a macska árnyékától pók motoz a két tuja között hálójában megakadva ez a lassú furcsa vasárnap. üvegtálon ragyog néhány pirosra érett eper szemem sarkába kúszik a kopott naplemente. finoman remeg bennem egy távoli templom harangja de egyelőre néma s mintha csak arra várna mikor válok olyan fémesen szilárddá hogy valamelyik oldalannak ütközhessem.

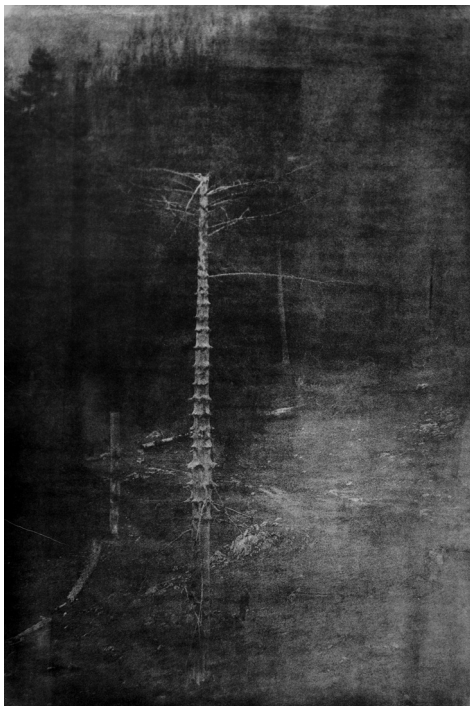
ÚJJÁSZÜLETÉS

mielőtt rád dobják az első marék földet, mint ahogy egy hófehér abroszra a kávé ömlik, amikor megbillen porcelán színű arcodon, le kell hogy álljon a szíved, egy lassuló tehervonat mellékvágányra lüktet a vastestű éjszakában, és mozdulatlanul kell maradnod legalább annyi

ideig, hogy már a madarak se repüljenek el rólad, csak addig fekhetsz ágynyugalomban, amíg valamelyik szomszéd nem les be az ablakon, nem kopog az ajtón s rád nem nyitja azt, a résnyi fény elsiklik néma homlokodon, nem tudsz szólni semmit, amikor a hideg tükörrre nem ül ki leheleted, majd elvisznek, és ez lesz életed legcsöndesebb útja, egyben a legboldogabb is, gyönyörűre simulnak ráncaid, és ha szerencséd lesz, ősszel történik mindez, ilyenkor már hamarabb zárják a vaskaput a márványok körül, a sírás és a varjúkárogás különös harmóniává fonódik össze visszhangzó mellkasodban, s már inkább megfagynak a rovarok bábjai, nem pedig kikelnek, gyerekkori szárnyaid félig kifejlett csonkjai nyomják hátadat, itt már nem kérheted, hogy inkább hasra fektessenek, nem kérheted, hogy melyik ruhádat adják rád, és azt sem, hogy anyukád befejezze a születésedkor elkezdett meséket, vagy egy váratlan pillanatban az ölébe ugorhass a százéves diófáról, de közben hálás lehetsz, mert most hasonlítás leginkább nagyapára, akit több százszor exhumáltál álmaidban, és most épp az a pillanat jött el, amikor megértheted az összes titkát, amit még kérdezni akartál tőle, amikor az ablakból figyelted lélegzetét, de már egyre gyúlik a föld, egyre magasabb kupac domborodik mellkasodon, és végül remek kilátás leszel a gyerekeknek az újonnan épülő játszótérre.

ÍZEK

én egy olyan fa árnyéka vagyok, amit csak holnap fogsz elültetni. majd megterítesz. tányért, kést raksz porcelánfehér hajnalon. ragyogó, piros almát darabolsz. kávéillatot kavarsz. oldalára borult üveg pohár a reggel. olyan ez a korai óra, akár egy kivégzés, mi arctalan, csak múljon el gyorsan, s ha lehet, tarkón. az olyan hangtalan.

*Pop Adriana Mihaela: Vertical
(Románia, 2018, litográfia, 70 x 50 cm)
A Pulzus Művésztelep díja*